

Arrest

nr. 179 928 van 21 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Peshawar (Khyber-Pakthunkwa). Na uw studies zou u in Pakistan af en toe gewerkt hebben als chauffeur, af en toe als dagloner. Van 2011 tot 2013 zou u in Oman werkzaam geweest zijn als ijservlechter. Ergens begin 2013 zou u teruggekeerd zijn naar Pakistan. U zou er enkele maanden als taxichauffeur gewerkt hebben, tot u via kennissen aan een job bij de World Health Organization (WHO) raakte. Vanaf februari 2014 zou u er sporadisch als vaccinator gewerkt hebben bij een team dat zich inzette in de strijd tegen polio. In augustus 2015 zou u een eerste dreigbrief van de Taliban hebben ontvangen, waarin ze u vroegen te stoppen met uw werk. U zou enkele dagen later naar de politie gestapt zijn, die een FIR (First Information Report) opgesteld zouden hebben. De politie zou u evenwel gezegd hebben dat ze u niet

konden helpen. U zou uw werk hebben verdergezet. In september 2015 zou u een tweede dreigbrief van de Taliban hebben ontvangen, waarin ze ermee dreigden u te vermoorden als u uw werk zou blijven verderzetten. U zou hieraan echter geen gehoor hebben gegeven. Enkele dagen later zou u samen met uw collega tijdens een werkuitstap beschoten zijn. U besloot hierop Pakistan te verlaten. U zou op legale wijze Pakistan hebben verlaten en over land Iran binnengekomen zijn met een visum. U zou over land, via Turkije, Bulgarije, Servië en (wellicht) Hongarije, Oostenrijk en Duitsland verder gereisd zijn naar België, waar u aankwam op 30 november 2015. Op 22 december 2015 diende u een asielaanvraag in België in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een badge van de World Health Organization (WHO), een certificaat van de WHO, een First Information Report (FIR), twee dreigbrieven van de Taliban en twee enveloppen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Ten eerste dient opgemerkt dat u uw **identiteit niet ontegensprekelijk kon aantonen**. U legde namelijk geen enkel identiteitsbewijs neer. U legde over uw gebrek aan identiteitsdocumenten bovendien weinig overtuigende verklaringen af. Zo liet u optekenen over een Pakistaanse identiteitskaart en paspoort beschikt te hebben. Deze zouden u echter -zeer stereotiep- zijn ontvreemd onderweg naar Europa. Bovendien legde u hierover uiteenlopende verklaringen af. U gaf immers in eerste instantie aan dat u uw documenten onderweg in Iran in de bergen zou hebben moeten afgeven toen u overvallen werd door rovers (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Verder tijdens het gehoor gaf u dan weer aan dat u meteen na uw (legale) aankomst in Iran uw paspoort al diende af te geven en dan illegaal verder reisde (zie CGVS, p.13). Wat er ook van zij, u liet verder ook na om kopij van deze documenten voor te leggen. Er kan nochtans verwacht worden dat u hierover zou beschikken, temeer u eerder in het buitenland zou hebben gewoond en gewerkt. Bovendien gaf u aan dat u kort voor uw vertrek nog een visum voor Iran zou hebben aangevraagd (en verkregen) waardoor ook hiervan enig papieren spoor zou moeten zijn. U legt verder geen enkel ander document neer dat uw identiteit onweerlegbaar zou kunnen staven.

Het feit dat u geen enkel identiteitsbewijs aan de Belgische asielinstanties voorlegde en hierover dermate stereotiepe en weinig overtuigende verklaringen aflegde, doet vermoeden dat u deze bewust achterhoudt om de erin vervatte informatie te verbergen. U legde bovendien opmerkelijke verklaringen af betreffende uw eigen naam en geboortedatum. U had ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in eerste instantie immers als naam Z.K.Z. opgegeven en als geboortedatum 27 november 1990. U liet dit evenwel nadien corrigeren naar Z.K.A. en 27 november 1989. Gevraagd naar een verklaring voor deze opmerkelijke wijziging, kwam u niet verder dan de stereotiepe uitleg dat het de fout van de tolk bij DVZ was (zie CGVS, pp.4-5), hetgeen maar weinig kan overtuigen.

Gezien het gebrek aan identiteitsdocumenten en uw opmerkelijke verklaringen in dit verband heeft het CGVS zo **geen zicht op uw identiteit, nochtans een essentieel element in elke asielaanvraag**. Wat er ook van zij, deze vaststellingen ondermijnen reeds ernstig uw algehele geloofwaardigheid. U kan dan ook niet aantonen dat er enige band zou bestaan tussen u en de door u neergelegde documenten.

Ten tweede kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde terugkeer, vanuit Oman, naar Pakistan in de periode 2013-2015 en uw beweerde uiteindelijke vertrek uit Pakistan in 2015. Vooreerst kon u deze terugkeer op geen enkele wijzen staven. Verder had u van dit verblijf in Oman en uw beweerde terugkeer in 2013 met geen woord gerept ten overstaan van de DVZ. Voorts kon u ook geen enkel begin van bewijs neerleggen van uw beweerde reisweg in het jaar 2015. Bovendien legde u ook hierover uiteenlopende verklaringen af. Zo had u bij de DVZ verklaard dat u op illegale wijze en met de auto van Pakistan naar Iran was gereisd (zie DVZ Verklaring, pt.31). Tijdens het gehoor op het CGVS liet u dan weer optekenen op legale wijze, met de bus en te voet, de grens was overgestoken (zie CGVS, p.12). Verder bleek u geen enkele plaats onderweg in Iran te kunnen opnoemen waar u onderweg zou zijn gepasseerd (zie CGVS, p.13). Voorts is het opmerkelijk dat u, gevraagd hoelang u ongeveer in Turkije bleef op deze reis, een antwoord schuldig diende te blijven. U kon dat zelfs niet bij benadering aangeven, u verklaarde enkel dat uw reis in totaal ongeveer drie maanden geduurd zou hebben (zie CGVS, p.13). Des te opmerkelijker is dan ook de vaststelling dat u bij de DVZ nog had laten optekenen dat u anderhalve maand in Turkije had verbleven (DVZ Verklaring, pt.31). Het moge dan ook duidelijk zijn dat u uw beweerde terugkeer naar Pakistan in 2013 en uw definitieve vertrek uit uw land in 2015 niet aannemelijk wist te maken.

Ten derde dient vastgesteld dat ook aan uw beweerde profiel als poliomedewerker voor de World Health Organization (WHO) geen geloof gehecht kan worden. **Zo** legde u wel een badge en een

certificaat van uw werkgever neer, maar deze kunnen maar weinig overtuigen. Vooreerst herhaalt het CGVS dat u uw identiteit niet wist aan te tonen, wat dan ook inhoudt dat u niet kan aantonen dat deze beide documenten daadwerkelijk op uw eigen persoon betrekking hebben. Verder wijst het CGVS op informatie, toegevoegd aan uw administratieve dossier, waaruit blijkt dat (ver)vals(t)e documenten in Pakistan veelvuldig voorkomen. Voorts is het uiterst opmerkelijk dat het certificaat dat u neerlegde de hoofding heeft van het "Expanded Program on Polio Vaccination", terwijl de badge die u neerlegt melding maakt van "Expanded Program on Polio Vaccine". Dat dezelfde organisatie twee verschillende namen zou hanteren is al weinig aannemelijk, dat de badge het opmerkelijk genoeg over een programma over een vaccin (en dus niet vaccinatie) zou hebben, tast verder de authenticiteit van de door u neergelegde documenten aan. U legde verder geen enkel ander document neer dat uw werkzaamheden onomstotelijk zou kunnen staven.

Verder konden ook uw verklaringen over uw beweerde werkzaamheden voor deze organisatie niet overtuigen. Zo kon u opmerkelijk genoeg niet precies aangeven wat uw eigenlijke functie was. Gevraagd wat uw job precies was, had u het in eerste instantie over het "project van polio vaccin" (wat gezien bovenstaande vaststellingen over uw documenten op zich al een ingestudeerde indruk geeft). U gaf echter zelf niet aan dat u de functie van 'vaccinator' bekleedde, hetgeen nochtans op de documenten die u voorlegde vermeld staat. Verder gevraagd wat uw job precies was, verklaarde u wel dat u de druppels toediende aan de kinderen en dit 'API' heet. U kon echter niet aangeven waarvoor deze afkorting precies staat (zie CGVS, p.7). U kende verder de naam van het product dat u beweerde te hebben toegediend aan de kinderen niet, noch kende u de correcte naam voor de ziekte polio of kon u aangeven aan welke campagnes u precies had deelgenomen (zie CGVS, pp.9-10). U wist verder bijzonder weinig te vertellen over de ziekte zelf, wat bevreemdend is gezien u had aangegeven dat u wel degelijk enkele dagen opleiding zou hebben gekregen (zie CGVS, p.10). Voorts waren ook enkele van uw overige verklaringen erg opmerkelijk. Zo gaf u aan dat u slechts één keer bij de kinderen langsging, u wist niet te vertellen hoe de opvolging van een eventuele herhaling van het toedienen van het vaccin in zijn werk ging (zie CGVS, p.10). Voorts verklaarde u dat u in enkele van de meest problematische regio's actief was en u stevast slechts met één partner op pad ging, hetgeen weinig aannemelijk overkomt gezien de mogelijke gevaren voor poliomedewerkers in (dermate gevaarlijke regio's in) Pakistan. Dat u ongeletterd bent is hiervoor geen afdoende verklaring, gezien het feit dat u dit werk anderhalf jaar beweerde te hebben uitgevoerd, gezien u reeds eerder in het buitenland gewerkt heeft en gezien de problemen die u hierdoor beweert te hebben ervaren.

Ten vierde kan ook aan de door u voorgehouden problemen in Pakistan allerminst geloof worden gehecht. **Vooreerst** komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde problemen in Pakistan al ernstig in het gedrang door bovenvermelde vaststellingen over uw beweerde terugkeer en uw beweerde vertrek in 2015, alsook over de uw werkzaamheden als poliomedewerker.

Verder legde u ook uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen af over de problemen zelf. **Zo** liet u tijdens het gehoor op het CGVS optekenen dat u na het ontvangen van de tweede dreigbrief van de Taliban nog bleef verder werken als poliomedewerker en pas na een schietincident, negen dagen later, zou beslist hebben te stoppen met uw werk en het land te verlaten (zie CGVS, p.15, p.18). Op de vragenlijst van het CGVS, die u invulde bij de DVZ, verklaarde u echter dat u na het ontvangen van de tweede dreigbrief al had besloten het land te verlaten. U vertelde daar dan ook helemaal niet dat u nadien nog bleef verder werken. Wat meer is, nergens op de vragenlijst van het CGVS rept u over een schietincident (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Dat u daarbij enkel gevraagd werd om in enkele lijnen over uw problemen te vertellen (zie CGVS, p.19), is geen afdoende uitleg. U werd er immers gevraagd om (zij het in het kort) alle feiten aan te geven die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Dat u daarbij dan ook de (volgens uw verklaringen op het CGVS) laatste en concrete aanleiding voor uw vertrek vergat te vermelden, doet verder in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder wist u amper te vertellen wat er precies in de dreigbrieven geschreven staat, noch van wie binnen of van welke afdeling van de Taliban deze afkomstig is. U kon enkel aangeven dat er in de eerste dreigbrief vermeld stond dat u met uw werk moest stoppen omdat het het werk van ongelovigen en joden is. Meer wist u niet te vertellen over de inhoud van de brief. U gaf daarvoor als uitleg dat u en uw vader geen pashtou kunnen lezen (zie CGVS, pp.15-16). Nochtans kan gezien de ernst van de situatie toch verwacht worden dat u er meer over wist te vertellen. Bovendien had u ook aangegeven dat u de brief wel degelijk met de ouders van de regio besproken had en zou u er bovendien ook mee naar de politie gestapt zijn (zie CGVS, p.15). Uw uitleg overtuigt dan ook allerminst. Voorts herhaalt het CGVS dat vervalste documenten in Pakistan veelvuldig voorkomen. Verder hebben de twee verschillende brieven, die met een maand tussentijd geschreven zouden zijn, een opmerkelijk gelijkaardige layout. De gesolliciteerde indruk die zo wordt gewekt, wordt overigens verder versterkt door de vaststelling dat de data vermeld op de brieven volgens de westerse kalender genoteerd staan, wat erg bevreemdend is gezien de haat van de Taliban tegen zowat alles wat westers is.

Voorts verklaarde u dus wel dat u naar de politie gestapt zou zijn en deze uw klacht tegen onbekenden zou hebben geregistreerd, maar ook deze verklaringen overtuigen niet. U legde ter staving hiervan een 'First Information Report' (FIR) neer, maar deze komt weinig authentiek over. Vooreerst herhaalt het CGVS dat uit toegevoegde informatie blijkt dat (ver)vals(t)e documenten in Pakistan schering en inslag zijn. Verder blijft er zoals vermeld de onduidelijkheid over uw identiteit. Voorts dient erop gewezen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Verder voldoet het door u neergelegde document ook niet aan de nodige vormvereisten van officiële, authentieke FIR's. Dat er verschillende handmatige correcties zijn aangebracht in het document dat u neerlegt, ondermijnt verder in ernstige mate het geloof in de authenticiteit ervan.

Voorts is het uiterst bevreemdend dat u niet kon aangeven of collega's van u ook dergelijke dreigbrieven zouden hebben ontvangen. U zou daar bovendien zelfs niet naar geïnformeerd hebben (zie CGVS, p.16). U wist zelfs niet of uw partner (van uw tweekoppig team) dergelijke brieven ontving, noch zou u hem er naar gevraagd hebben. U wist ook helemaal niet wat er verder met hem gebeurd was (zie CGVS, p.18). Dat u dermate ernstige bedreigingen zou hebben ontvangen, desondanks verder zou zijn gegaan met uw werk, maar zich dan helemaal niet informeert bij uw collega's of het met hen over uw situatie heeft, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien liet u tijdens het gehoor op het CGVS plots ook optekenen dat u dit werk eigenlijk slechts sporadisch had uitgeoefend, met name enkele keren per maand (zie CGVS, p.9). Dat u dan als sporadisch medewerker, en dan nog in een team onder leiding van iemand anders, wel zou worden geviseerd door de Taliban terwijl u geen weet heeft van enige bedreigingen ten aanzien van vaste of hoger geplaatste werknemers, maakt het geheel van uw verklaringen nog minder aannemelijk.

Ten vijfde mag er ook worden aangenomen dat u, een gezonde jongeman die verschillende talen kent, voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent (om eerder naar het buitenland te gaan werken en zich zowel toen als nu ook in vreemde gemeenschappen wist te vestigen), bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit en de talen spreekt, in staat bent om in uw levensonderhoud te voorzien.

Dat u **ten slotte** verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielaanvraag die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De enveloppen kunnen zonder meer aanvaard worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraag ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviseerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal

conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/4 in samenhang gelezen met artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en met artikel 2, 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat er geen ernstige reden bestaat om zijn identiteit te betwisten. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn rijbewijs met foto. Hij meent verder dat uit het niet vermelden van zijn tijdelijk verblijf in Oman op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), dat vreemd is aan zijn problemen in zijn land van herkomst, niet kan worden afgeleid dat hij niet naar Pakistan is teruggekeerd. Uit zijn gebrekkige kennis van de plaatsnamen onderweg op zijn reisroute kan volgens hem niet worden afgeleid dat hij deze vluchtweg niet heeft afgelegd. Hij wijst erop dat hij geen Turks leest en daarom tijdens zijn verborgen verblijf in Turkije gedurende anderhalve maand niet méér informatie kon verzamelen. Voorts meent hij dat verweerder de badge, die een elektronische toegangssleutel bevat en die volgens hem de echtheid aantoont en hem identificeert, niet kan wegwuiven omdat het briefhoofd op het neergelegde werkattest zou verschillen van de naam op de badge. De variatie in titels maakt de badge niet minder controleerbaar, aldus verzoeker. Dat hij een ingestudeerde indruk maakt, kan volgens hem niet worden weerhouden daar verweerder aanvaardt dat hij enkele dagen opleiding kreeg, zodat hij dus herhaalt wat hij heeft geleerd. Verder wijst hij erop dat hij slechts één maal langsging bij de kinderen die hij een vaccin middels druppels hielp toedienen. Door deze enkele bijdrage kan hij niet méér vertellen over de opvolging waaraan hij niet deelnam. Hij wijst er tevens op dat hij deel uitmaakte van een team en geen leidende rol als arts of gediplomeerde deskundige uitoefende.

Vervolgens stelt verzoeker als volgt: *“De voorstelling van verwerende partij als zou haar werken als ijzervlechter en verblijf in het buitenland van verzoekende partij een geletterd man maken waardoor zij alles moet weten is absurd en daarmee geen draagkrachtig motief.”* Betreffende het feit dat hij na de tweede dreigbrief nog negen dagen doorwerkte, stelt verzoeker als volgt: *“De houding en handelingen van verzoekende partij zijn hierin nochtans redelijk. Zolang de bedreiging hoe ernstig ook (herhaling) indirect bleef meende verzoekende partij dat werken beter was dan zonder inkomen waardoor zij geen vlucht zou kunnen betalen. Pas bij de onmiddellijke en directe beschieting werd het punt bereikt waar de kansen voor overleven voor verzoekende partij omkeerde en zij diende te vluchten met wat zij had verdiend.”* Aangaande het niet-vermelden van het schietincident op de DVZ stelt verzoeker als volgt: *“Indien de Dienst Vreemdelingenzaken zoals in casu meende dat het antwoord van verzoekende partij voldoende volledig was om de vragenlijst als voorbereiding op het gehoor van verwerende partij te kunnen opstellen en het daarbij liet dan is de uitleg hierover van verzoekende partij dat zij binnen de gegeven tijd slechts de gerapporteerde feiten kon vermelden redelijk en aanvaardbaar.”* Verder meent verzoeker dat zijn niet-doorgedreven kennis van de inhoud van de dreigbrieven consistent is met zijn gedrag, namelijk om door te werken en het niet volle besef van de bedreiging. Verzoeker acht voorts dat verweerders kwalificatie van zijn verklaring over de vraag of zijn collega's eveneens dreigbrieven ontvingen, geen steun vindt in de feiten of de documenten in het administratief dossier: *“Zo kan verwerende partij al wat zij wil ongerijmd vinden.”*

Verder stelt verzoeker als volgt: *“Het feit dat verwerende partij aanvaardt dat er een intern vluchtalternatief voor de gegronde vrees voor haar leven, fysieke integriteit en vrijheid van verzoekende partij bestaat geeft aan dat verwerende partij zelf niet gelooft in haar eigen voorgaande motieven als redelijke en draagkrachtige motieven. Immers indien zij haar voorgaande motieven gelooft moet zij geen onderzoek voeren naar een intern vluchtalternatief. Omgekeerd levert het onderzoek naar het intern vluchtalternatief een impliciete maar zekere bewijs dat verzoekende partij in haar verklaringen werd gelooft en dat de nood aan internationale bescherming werd vastgesteld.”* Hij wijst er verder op dat een verbetering van een onveilige situatie niet betekent dat de situatie daarmee veilig is en dat verweerder dit bevestigt door te stellen dat er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met regelmaat incidenten voordoen. *“De vaststelling dat er geen intens intern gewapend conflict is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 augustus 1980 sluit niet uit dat verzoekende partij als (zelfs occasioneel) WHO-medewerker een verhoogd risico in dit geweld heeft.”*

Voorts stelt verzoeker dat hij zijn goede wil en medewerking toont door identiteitsdocumenten en stavingsstukken voor zijn verklaringen neer te leggen en dat zijn verklaringen niet lacunair zijn wat betreft de essentiële elementen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn rijbewijs (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn werkzaamheden bij de Wereldgezondheidsorganisatie (hierna: WGO) in een team dat zich inzette in de strijd tegen polio. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zijn identiteit niet ontegensprekelijk aantoonst, (ii) hij zijn beweerde terugkeer vanuit Oman in 2013 en zijn beweerde vertrek uit Pakistan in 2015 niet aannemelijk maakt, (iii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn profiel van poliomedewerker van de WGO, (iv) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde

problemen in zijn land van herkomst, (v) mag worden aangenomen dat hij, een gezonde jongeman die verschillende talen kent en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om eerder naar het buitenland te trekken en zich toen zowel als nu in vreemde gemeenschappen te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de talen spreekt in staat is om in zijn levensonderhoud te voorzien, (vi) het feit dat hij langs tal van andere Europese landen passeerde zonder er internationale bescherming te vragen zijn vrees voor vervolging verder ondermijnt, en (vii) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Betreffende zijn identiteit voegt verzoeker een kopie van zijn rijbewijs toe aan zijn verzoekschrift (stuk 3). Vooreerst dient hieromtrent te worden opgemerkt dat het slechts een kopie betreft, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Pakistaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde van dit stuk danig relativeert. Voorts dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dienaangaande dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt als volgt: *"U legde over uw gebrek aan identiteitsdocumenten bovendien weinig overtuigende verklaringen af. Zo liet u optekenen over een Pakistaanse identiteitskaart en paspoort beschikt te hebben. Deze zouden u echter -zeer stereotiep- zijn ontvreemd onderweg naar Europa. Bovendien legde u hierover uiteenlopende verklaringen af. U gaf immers in eerste instantie aan dat u uw documenten onderweg in Iran in de bergen zou hebben moeten afgeven toen u overvallen werd door rovers (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Verder tijdens het gehoor gaf u dan weer aan dat u meteen na uw (legale) aankomst in Iran uw paspoort al diende af te geven en dan illegaal verder reisde (zie CGVS, p.13). [...]U legde bovendien opmerkelijke verklaringen af betreffende uw eigen naam en geboortedatum. U had ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in eerste instantie immers als naam Z.K.Z. opgegeven en als geboortedatum 27 november 1990. U liet dit evenwel nadien corrigeren naar Z.K.A. en 27 november 1989. Gevraagd naar een verklaring voor deze opmerkelijke wijziging, kwam u niet verder dan de stereotiepe uitleg dat het de fout van de tolk bij DVZ was (zie CGVS, pp.4-5), hetgeen maar weinig kan overtuigen."* Er dient dan ook besloten dat verzoeker er nog steeds niet in slaagt zijn identiteit op een geloofwaardige wijze aan te tonen.

Verder wordt in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werkzaam was als polio-medewerker voor de WGO in zijn land van herkomst. Betreffende de voorgelegde documenten, namelijk een badge en een werkattest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat een variatie in titels de badge niet vals of minder controleerbaar maakt en wijst hij op de erin vervatte elektronische toegangssleutel. In de bestreden beslissing wordt er vooreerst terecht op gewezen dat verzoekers identiteit niet vaststaat, zodat ook niet met zekerheid kan worden gezegd dat deze documenten zijn persoon betreffen. Verder toont het feit dat dezelfde organisatie in eigen documenten twee verschillende namen zou gebruiken, "Expanded Program in Polio Vaccination" en "Expanded Program on Polio Vaccine", wel degelijk aan dat de bewijswaarde van deze documenten minstens op de helling komt te staan.

Waar verzoeker er verder op wijst dat hij slechts één maal deelnam aan de effectieve vaccinatie van kinderen, dat hij geen leidende rol had binnen zijn team en dat hij enkel herhaalde wat hij gedurende zijn opleiding heeft geleerd, dient erop gewezen dat indien verzoeker omwille van bedreigingen aan zijn adres wegens zijn werkzaamheden als polio-medewerker bij de WGO in België internationale bescherming vraagt, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot deze werkzaamheden, *quod non in casu*.

Waar verzoeker stelt dat hij na de tweede dreigbrief nog negen dagen doorwerkte om zodoende inkomsten te verwerven om een vlucht te kunnen betalen en pas bij de beschieting het punt bereikte dat hij diende te vluchten, komt hij niet verder dan het opwerpen van een gekunstelde *post factum*-verklaring. Niets weerhield verzoeker ervan reeds tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGSV) melding te maken van de beweegredenen. Dit klemt des te meer daar verzoeker bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ geen enkele melding maakte van dit schietincident. In onderhavig verzoekschrift wijt hij dit aan het feit dat de DVZ de vragenlijst afdoende ingevuld achtte om als voorbereiding op het gehoor op het CGVS te kunnen dienen, doch dit doet geen afbreuk aan het feit dat, ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een schietincident dat op hem was gericht hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweeerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde

hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

Betreffende verzoekers gebrekkige kennis over de inhoud van de dreigbrieven, komt hij in onderhavig verzoekschrift niet verder dan de blote bewering dat dit overeenstemt met zijn gedrag, namelijk dat hij bleef doorwerken. Redelijkerwijze kan van verzoeker, die in België internationale bescherming vraagt omdat hij twee dreigbrieven ontving van de taliban, worden verwacht dat hij tracht zich terdege te informeren met betrekking tot deze dreigbrieven, *quod non in casu*. Hetzelfde geldt voor het feit dat verzoeker naliet te informeren of andere van zijn collega's dezelfde of gelijkaardige problemen zouden kennen. Het feit dat hij het werk slechts sporadisch uitoefende, doet hieraan geen afbreuk. Dit weerhoudt verzoeker er immers niet van te menen dat hij omwille van dit werk internationale bescherming moet vragen.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht en op basis van pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde asielrelaas.

Verder dient vastgesteld dat er nergens in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt enkel terecht opgemerkt dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in zijn onderhoud kan voorzien in het land waarvan hij de nationaliteit bezit aangezien hij de talen kent en als gezonde jongeman voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bleek om zich zowel in het verleden als vandaag in een vreemde gemeenschap te vestigen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op de overvloedige motieven dat verzoeker zijn terugkeer uit Oman in 2013 en zijn vertrek uit Pakistan in 2015 niet aannemelijk weet te maken, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled

Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber- Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Verzoeker uit weliswaar kritiek op deze analyse, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Bijgevolg wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER